

Hồi 72

Cứu Tổ Phụ Song Kiếm Hợp Ý Tiên

Hăm Sư Ca, Nhị Lão Bà Dạ Thú

Liệt Hỏa Thần và Kim Giáp Thần đang liên thủ đấu với Vạn Kiếm Công Chúa bỗng nhiên thấy đối phương bằng mình bỏ đi vội vã truy theo thì chợt trông thấy đại ca bị một kiếm bay đầu. Hai người cùng thốt lên một tiếng kêu kinh hoàng rồi đứng sững lại, mắt mở to dán chặt vào chiếc thủ cấp vẫn tiếp tục lăn đi.

Đồng Thiên Kỳ đã dừng kiếm đứng bên cạnh nói :

- Thân thủ cô nương tuyệt hảo.

Vạn Kiếm Công chúa nước mắt nhìn chàng, tỏ ra luống cuống :

- Đây là lần đầu tiên tôi giết người...

Đồng Thiên Kỳ bình tình nói :

- Những việc làm đầu tiên trong đời thường khó mà quên được.

Lúc đó Kim Giáp Thần đưa đôi mắt vằn tia máu nhìn Vạn Kiếm Công chúa hét lên:

- Lão phu liều mạng với người.

Nói rồi chực xông vào động thủ.

Tuy trong lòng vẫn vô cùng căm giận nhưng Liệt Hỏa Thần vẫn ghìm lại được. Thấy tam đệ định xuất thủ lão liền ngăn lại:

- Chậm tay !

Dứt lời kéo tay Kim Giáp Thần quay người phóng nhanh khỏi chân núi. Cách xa bốn năm trượng mới quay đầu lại nói :

- Nha đầu ! Chỉ một ngày gần đây Nam Hải phái sẽ dốc toàn lực quyết trả món nợ máu đêm nay !

Kim Giáp Thần liền hiểu ra ý đồ nhị ca, cả hai song song lao vào bóng đêm khuất dạng.

Nhìn theo bóng hai người, Vạn Kiếm Công chúa nói nhỏ :

- Vậy là xong....

Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Cô nương muốn truy theo chúng không ?

Vạn Kiếm Công Chúa cười đáp :

- Nhưng người đâu muốn ra tay truy đuổi.

Vừa tra kiếm vào bao, Đồng Thiên Kỳ nhìn đối phương ngơ ngác :

- Cô nương không thấy mình nói thế là võ đoán hay sao ?

Vạn Kiếm Công chúa lắc đầu :

- Tôi tin mình không liệu sai. Mỗi hận đêm nay người muốn tự mình đòi Tam Thần trả giá nhưng ta đã giết mất một người rồi.

Đồng Thiên Kỳ ngờ ngàng nhìn khuôn mặt kiêu diễm của thiếu nữ, thốt lên :

- Cô nương ! Từ khi Đồng mỗ xuất đạo đến nay, cô là người đầu tiên hiểu thấu tâm ý Đồng mỗ.

Vạn Kiếm Công chúa mỉm cười nói sang chuyện khác :

- Vết thương của... công tử phải băng bó mới được.

Chỉ nghe nhắc đến Đồng Thiên Kỳ mới thấy chỗ bắp đùi đau nhức liền đi tới chỗ một tảng đá phẳng cách đó chừng năm thước.

Chàng ngồi xuống tảng đá quan sát vết thương, thấy nó đã đỏ tấy lên.

Chàng xắn quần lên. lấy trong túi ra một chiếc khăn tay nhưng chợt nhận thấy mình không có thuốc. Chàng ngập ngừng giây lát rồi muốn băng lại.

Chợt thấy một bàn tay nhỏ nhắn kéo chiếc khăn đi, tiếp đó là giọng thiếu nữ ngọt ngào và thương cảm :

- Công tử nên rịt thuốc vào trước đã ?

Vạn Kiếm Công chúa đã tới đứng bên Đồng Thiên Kỳ, lấy từ trong túi ra chiếc lọ nhỏ bằng bạch ngọc mở nắp, hành động rất tự nhiên thanh thoát.

Thiếu nữ một tay cầm khăn, tay kia cầm thuốc định đắp vào vết thương cho Đồng Thiên Kỳ thì chàng hoảng hốt ngăn lại :

Thiếu nữ dịu dàng hỏi :

- Vì sao vậy ?

Đồng Thiên Kỳ cúi đầu nhìn vết thương đáp:

- Máu... dây bản tay cô nương mất !

Vạn Kiếm Công Chúa lắc đầu cười nói :

- Đó không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Thấy Đồng Thiên Kỳ không đáp, thiếu nữ chợt nghiêm mặt hỏi :

- Đồng huynh ! Có người chỉ cho huynh tới đây đúng không ?

Đồng Thiên Kỳ nhìn chăm chăm vào vết thương một lúc mới trả lời :

- Tôi tự đến.

Thiếu nữ lắc đầu :

- Không đúng... tôi biết, sư huynh tôi bảo chàng đến...

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên quay lại nhìn vào đôi mắt buồn bã của thiếu nữ, cuối cùng nhỏ giọng :

- Cô nương nói đúng. Nhưng tại hạ không trách giận anh ta... cô nương nên biết tình cảm mà anh ta dành cho mình... Còn tôi... không đáng là người được cô nương lưu luyến.

Lời Đồng Thiên Kỳ đã biểu lộ rõ cảm xúc của mình.

Vạn Kiếm Công chúa cười nói :

- Trừ gia gia ra, chàng là người đầu tiên hiểu thấu tâm ý tôi... Tuy nhiên không vì thế mà tôi có thể bỏ qua cho sư huynh mình được.

Thấy Đồng Thiên Kỳ vẫn im lặng hồi lâu không nói gì, Vạn Kiếm Công chúa lại nhìn chàng nói tiếp :

- Ngày xuân chén rượu thành bè bạn, muốn tìm tri kỷ khó vạn lần. Đồng công tử có tin vào câu đó không ?

Đồng Thiên Kỳ máy móc gật đầu :

- Phải, cô nương nói đúng...

Thiếu nữ cúi xuống nhẹ tay rắc thuốc và băng vết thương lại cho Đồng Thiên Kỳ. Nhưng lần này chàng không ngăn cản nữa.

Thiếu nữ ngược nhìn chàng nói :

- Vì song kiếm phải hợp đấu, một thời gian chúng ta không thể rời nhau...

Đồng Thiên Kỳ trầm ngâm nói :

- Đó là một thời gian quý báu...

Thiếu nữ dừng tay ngược nhìn chàng hỏi:

- Đối với công tử ư ?

Đồng Thiên Kỳ thấp giọng :

- Cả cô nương nữa !

Vạn kiếm Công chúa nói mơ màng :

- Có những khoảng thời gian ngắn ngủi có ý nghĩa như cả cuộc đời..

Đồng Thiên Kỳ gật đầu không đáp.

Bằng vết thương xong, Vạn Kiếm Công Chúa gỡ tấm khăn buộc tóc trên đầu mình xuống xé một băng nhỏ lau sạch vết máu xung quanh vết thương cho Đồng Thiên Kỳ. Chàng ngoảnh mặt sang nhìn mớ tóc óng ả mềm mại bay phất phơ của thiếu nữ.

Vạn kiếm công chúa lau xong đưa mảnh còn lại cho Đồng Thiên Kỳ bảo :

- Chàng lau sạch tay đi !

Đồng Thiên Kỳ không nhận, lau tay vào ống quần rồi hỏi :

- Sao cô nương biết tại hạ ở đây?

Thiếu nữ ngồi xuống bên cạnh Đồng

Thiên Kỳ nhỏ giọng trả lời :

- Khi chàng và sư huynh nói chuyện với nhau, thiếp cũng ở gần đó.

- Cô nương đoán việc thật giỏi !

- Vì chàng chưa nghe câu chuyện giữa Thiên Tâm Quái Cái và sư huynh thiếp nên mới nói thế.

Đồng Thiên Kỳ chợt nói :

- Cô nương muốn gặp vị sư huynh đó không ?

Vạn Kiếm Công chúa hỏi lại :

- Chàng không nghi rằng bọn chúng đã giữ hấn lại sao ?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu :

- Nam Hải phái không dễ gì tin vào một lời nói, ắt giữ lại kiểm chứng. Đêm nay kế hoạch của chúng thất bại ở đây khi nhị thần trở về quyết không tha anh ta đâu. Chúng ta cần di nhanh tới đó.

Vạn Kiếm Công chúa nói:

- Nếu sư huynh liệu việc chỉ cần bằng một phần nhỏ của chàng thì không đến nỗi hỏng chuyện.

- Nhưng tôi lại không đáng tin cậy như sư huynh đó được

Vạn Kiếm Công chúa mỉm cười :

- Phải, đáng tin cậy ! Đương nhiên là chàng không bằng... tỷ như phản phúc lại sư môn, ngầm đưa tin cho địch nhân.. vừa chủ yếu nhất là thiếp không thích hấn.

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên quay sang nói:

- Cô nương không định đi cứu sư huynh hay sao ?

Thiếu nữ gật đầu :

- Cũng có định, nhưng bị người ta phổng tay trên mất rồi !

Đồng Thiên Kỳ thất kinh hỏi :

- Khi nào ?

- Thiếp vốn định đuổi theo sư huynh chợt nghĩ lại rằng có thể hấn bị người chế trụ mà đi, liền lui lại tìm nhưng đến khách điểm thì hấn đã bị người bắt đi mất.

- Ai thế cô nương biết không ?

- Theo lời bọn tùy tùng của Nam Hải phái thì chính là Vu Hồi Kiếm và một lão nhân khác.

Đồng Thiên Kỳ lẩm bẩm :

- Vu Hồi kiếm ư ư ? Lão bắt anh ta làm gì chứ ?

Đột nhiên chàng biến sắc, gấp giọng hỏi :

- Cô nương biết tổ phụ mình đâu không ?

Vạn Kiếm Công chúa từ đầu vẫn bình tĩnh. Chừng như thái độ khẩn trương và lo lắng của Đồng Thiên Kỳ tác động đến nàng. Nàng nhìn Đồng Thiên Kỳ cũng hỏi bằng giọng cấp bách như thế :

- Chàng cho rằng hai lão kia bức sư huynh đi bắt lão nhân gia ư ?

- Nhật Nguyệt Bang quyết không để người khác làm việc gì bất lợi cho mình. Biết quan hệ giữa vị sư huynh của cô nương với Vạn Kiếm Vương, chúng quyết không để lọt khỏi tay mình, mục đích chỉ là Tiềm Long Chưởng.

Vạn Kiếm Công chúa hoảng hốt nói :

- Chàng nói rất có lý. Vậy đúng là sư huynh thiếp dẫn chúng đi rồi !

Đồng Thiên Kỳ vội hỏi :

- Từ đây đến chỗ lão nhân gia mất bao nhiêu thời gian ?

- Ước chừng trăm dặm.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Trăm dặm đường đi tới trưa mai mới đến. Chúng có muốn đi cũng chưa chắc đã khởi hành ngay được. Chúng ta đi bây giờ có thể đến sớm hơn chúng cũng chưa biết chừng.

Vạn Kiếm Công chúa nhú đôi mày đen lách, lo lắng nói :

- Nhưng chân chàng còn bị thương mà !

Đồng Thiên Kỳ gạt đi :

- Thương thế đâu đáng kể gì ! Đừng chần chừ nữa, sợ không kịp mất !

Vạn Kiếm Công chúa nhìn vào mắt Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, cuối cùng thở dài nói :

- Thôi chúng ta đi vậy.

Nàng chợt cầm tay thiếu niên kéo chàng nhằm hướng tây phóng đi.

oOo

Những tia nắng đầu tiên chiếu xuống những dãy núi trùng điệp không dấu chân người của Thiên Đài sơn hoang dã. Tuy nhiên nói không dấu chân người thì chưa đúng vì sáng hôm đó đã thấy xuất hiện hai người. Đó là Đồng Thiên Kỳ và Vạn Kiếm Công Chúa.

Họ vẫn gấp bước đi tiếp về hướng tây. Giữa buổi sáng, họ chợt phát hiện phía trước thấp thoáng bóng người. Từ trên đỉnh cao, họ vội vàng nhắm hướng đó đưa hết thân thủ ra truy đuổi.

Tuy thấy mục tiêu chỉ là ba chấm nhỏ nhưng từ đỉnh đồi nhìn thì phát hiện được, vậy mà đuổi mãi vẫn không thấy vết tích đâu.

Đứng ngơ, trên trán hai người đã đầm mồ hôi.

Vượt qua một đỉnh đồi nữa, Vạn Kiếm Công Chúa chỉ tay xuống chân núi nói :

- Lão nhân gia ở kia rồi.

Cả hai nhanh chóng tiến về phía đó.

Đây là khu rừng tùng mọc dày đặc che kín tầm mắt từ vài chục trượng cũng khó nhìn rõ cảnh tượng ở dưới thung lũng. Mới đến mép một con suối, hai người chợt nghe tiếng nói :

- Hai vị băng ngàn vượt suối, chịu gian khổ đến đây chỉ muốn hỏi lão phu có thể thôi ư ?

Một tiếng khác trả lời, Đồng Thiên Kỳ nhận ra thanh âm của Vu Hồi Kiếm "

- Với rồng hổ thì có đường nào khó đi đâu ? Tới đây...

Giọng nói già nua lúc trước ngắt lời Vu Hồi Kiếm :

- Người xem lão phu đã tàn phế thế này còn làm gì được nữa ?

Một thanh âm khác cất lên :

- Chỉ cần có mặt đại ở đó là đủ. Những việc khác đều do huynh đệ chúng tôi phụ trách.

Lúc sau giọng già nua chợt hỏi :

- Long nhi ! Các người đã tìm được người có Long thủ kiếm và biết Tiềm Long Công chưa?

Tiếp đó là tiếng của ngân y thiếu niên :

- Khỏi bẩm sư gia, tìm được rồi.

Giọng già nua cất lên tiếng cười :

- Hô hô hô... nói như thế thì người dẫn chúng tới đây bắt lão phu rồi !

Ngân y thanh niên ấp úng :

- Sư gia làm sao.. làm sao...

Lại giọng già nua răn dạy :

- Người còn nói gì nữa ? Đúng thế ! Từ Tùng Long ! Lão phu biết trước người có tiểu long công tấ hơn người, lòng người vốn hắc ám, lắm tỵ hiềm ! Lão phu thấy rõ tôn nữ và người làm gì hợp đôi chứ ? Vì thế, khi đã gặp người đó, sớm muộn rồi sẽ có ngày người dẫn họ tới bắt lão phu mà !

Một giọng khác tiếp lời :

- Đại ca nói sao về lời đề nghị vừa rồi ?

- Cửu Dương Tử ! hắn đã dẫn các người tới đây tất nhiên cũng đã kể tường tận những gì biết về lão phu cho các người nghe rồi. Nếu không ta dám chắc hai người đâu dám đến đây tìm "Trung nguyên đệ nhất lão" ?

Vu Hồi Kiếm nói :

- Huynh đệ chúng tôi đến đây chỉ có hảo ý. Đại ca...

Lúc này hai người đã tới mé rừng sát thung lũng. Đồng Thiên Kỳ ngược nhìn quanh cảnh trước mặt, thấy một khoảng bình nguyên mênh mông có tới mấy chục mẫu cây cối tươi tốt hoa quả xum xuê, bốn bên núi cao bao bọc có một thác nước ở sườn núi đối diện chảy xuống thung lũng thành một vật trắng xóa cao tới ba bốn chục trượng trông rất hùng vĩ. Cách chỗ chàng chừng vài mươi trượng có một gian nhà nhỏ hơi khuất trong vườn cây ăn quả, sau một vườn hoa rực rỡ. Trông cảnh sắc ở đây chẳng khác gì nơi bồng lai tiên cảnh.

Lúc này, trên một khối thanh thạch phẳng lì ở trước gian nhà lá có một lão nhân tóc trắng như cước, râu dài phơ phất dáng từ hòa đang ngồi. Hai chân lão nhân bị cột tới ngang bắp vế. Đứng đối diện với lão nhân là ngân y thanh niên Từ Tùng Long, bên trái hắn là Vu Hồi Kiếm, bên phải có một lão nhân béo lùn, tóc râu đỏ như lửa ắt là Cửu Dương Tử.

Lại nghe bạch phát lão nhân cười nói :

- Hảo ý ư ? Giết con trai, con dâu ta, giết đệ tử Vân Không của ta, triệt hạ toàn gia và chúng nhân đệ tử Đào Hoa Đảo, hủy diệt thế gia Mai Đảo. Tất cả những người có giao lưu với lão phu đều bị tận diệt, đã man ác bá vô cùng, hoành hành toàn cõi Trung nguyên, đó là cũng là hảo ý ư ?

Chùng bị bất ngờ, cả Vu Hôi Kiếm và Cửu Dương Tử đứng sững mất một hồi mới phá lên cười nói :

- Nói thế thì chúng ta đành lật con bài ra vậy !

Giọng bạch phát lão nhân đầy châm biếm :

- Hai vị tới đây đã có tính toán kỹ rồi, cần gì phải quanh co úp mở nữa.

Cửu Dương Tử gật đầu nói :

- Hay lắm ! Phật Giác ! Chúng ta đành nói rõ ra vậy ! Người bây giờ võ công đã mất hết, nhưng không biết trí nhớ vẫn còn được như xưa không ?

Bạch phát lão nhân cười khinh miệt :

- Không sai ! Tuy Tiềm Long Thần Công ta không dùng được nữa nhưng khẩu quyết thì vẫn còn nhớ rõ. Nhưng...

Cửu Dương Tử ngắt lời :

- Bất tất phải nói nữa. Chúng ta tới đây chính vì việc đó.

Bạch phát lão nhân buông lời khinh bỉ:

- Các người mà xúng ư ?

Vu Hôi Kiếm đáp :

- Xúng hay không là việc của bốn huynh đệ chúng ta. Nhưng khẩu quyết này... Hắc hắc... người chỉ được phép công bố với bốn chúng ta thôi.

Cửu Dương Tử tiếp lời :

- Chọn văn hay võ, tự người quyết định đi !

Xuyên qua rừng cây ăn quả, Đồng Thiên Kỳ và Vạn Kiếm Công Chúa từ từ tiến đến sau lưng chúng.

Bạch phát lão nhân cười to :

- Hô hô hô... Dù văn hay võ, hai vị cũng đừng hy vọng ! Tuy khẩu quyết không nhiều chữ lắm nhưng dù một chữ hai vị cũng đừng mong đem được trở về !

Vu Hôi Kiếm cười nhạt :

- Chỉ cần người làm chủ được...

Lúc này hai người đã đến sau lưng cách bọn Vu Hôi Kiếm chừng ba trượng. Đồng Thiên Kỳ ghé vào tai Vạn kiếm Công chúa nói khẽ :

- Cô nương hãy đến hộ vệ cho tổ phụ mình. Còn hai người kia do tại hạ đối phó, chờ ta mở lời là cô nương nhảy ra ngay.

Vạn kiếm Công chúa cúi xuống xem xét thương thế trên đùi Đồng Thiên Kỳ, thấy máu cứ liên tục chảy xuống. Nàng lo lắng và thương xót ghé vào tai chàng nói :

- Chân chàng bị nặng thêm rồi, hãy qua bảo vệ cho tổ sư gia để thiếp đối phó với bọn chúng cho !

Đồng Thiên Kỳ cười đáp khẽ :

- Ta còn Tiềm Long Thần Công bổ sung cho kiếm. Đừng nói nhiều nữa, chờ khi ta đối phó không nổi, nàng đưa tổ sư gia đến chỗ an toàn xong lại trợ giúp ta.

Thiếu nữ nắm chặt tay Đồng Thiên Kỳ, nhìn vào mắt chàng hồi lâu rồi mới lặng lẽ gật đầu.

Tiếng bạch phát lão nhân lại lạnh lùng cất lên :

- Lão phu là hòa thượng. Hai vị đã biết rõ định lực của lão phu rồi.

Cửu Dương Tử cười nhạt nói :

- Được, cứ thử xem sao !

Nói xong định tiến lại gần.

Đúng lúc này Đồng Thiên Kỳ từ trong vườn trái cây rước ra, cất giọng lạnh lùng nói:

- Hai vị không nên bỏ bầy bỏ bạn, đơn thân hãm vào chốn hiểm địa này.

Vừa nghe giọng nói, Vu Hồi Kiếm hoảng hốt quay phắt lại. Cửu Dương Tử thấy vậy cũng ngoảnh lại nhìn. Vạn Kiếm Công chúa thừa cơ nhẹ chân nhảy đến cạnh bên ông nội.

Thấy bóng người tới, Cửu Dương Tử thất kinh quay lại định nhảy tới chỗ bạch phát lão nhân nhưng một luồng áp lực mạnh đẩy lão đứng yên tại chỗ.

Cửu Dương Tử nhướng đôi mày đỏ quạch hét lên :

- Lùi này.

Đồng thời song chưởng đánh ra.

Uỳnh !

Một âm thanh rất lớn vang dội vào vách đá. Ngay dưới chỗ giao chưởng tạo thành một hố sâu tới hai thước, đất cát tung bay mù mịt. Vạn Kiếm Công Chúa bị bức lùi hai bước. Cửu Dương Tử cũng phải lùi lại một bước mới lấy được thăng bằng.

Lão định thần nhìn lại thấy đối phương chỉ là một nha đầu chưa đến hai mươi tuổi, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận vận công định xuất thủ tiếp thì nghe Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói :

- Tôn giá không sợ Đồng mỗ đánh tập hậu ư ?

Do tiếp chiêu vừa rồi mà Cửu Dương Tử biết rằng không dễ khống chế đối phương để chế trụ bạch phát lão nhân Phật Giác được, nghe Đồng Thiên Kỳ nói vậy liền quay lại nhìn chăm vào mắt chàng hỏi:

- Người là Đồng Thiên Kỳ sao ?

Đồng Thiên Kỳ quan sát đối phương, thấy người này lông mày, tóc râu đều đỏ như lửa, mắt cú, mũi điều, tướng mạo như hung thần ác quỷ liền cười đáp:

- Tên hai vị từ hôm nay được xóa trên Chấn Thiên Lệnh rồi !

Cửu Dương Tử cũng quan sát chàng một lúc rồi phá lên cười lớn :

- Hô hô hô... Ta tưởng Huyết Kiếp Thủ từng tẩy huyết giang hồ là nhân vật ba đầu sáu tay nào, hóa ra là một tiểu tử còn chưa ráo máu đầu như thế. Hô hô hô...

Cười chán, lão quay sang Vu Hôi Kiếm ra lệnh:

- Tứ đệ tóm lấy nó !

Vu Hôi Kiếm thừa biết bản lĩnh của Đồng Thiên Kỳ rồi. Lão run giọng ấp úng:

- Tam ca...

Cửu Dương Tử ngơ ngác hỏi :

- Cái gì ?

Vu Hôi Kiếm không dám tự nhận mình không địch nổi Đồng Thiên Kỳ, lại không dám trái lệnh liền nghĩ ra một kế, nói rằng :

- Việc ở đây không cần vội làm ngay một lúc. Chúng ta trước hãy trị tên tiểu tử này để trừ đi một đại địch của bốn phái rồi sẽ liệu việc kia.

Cửu Dương Tử nhìn thấy sự ngượng ngùng trên mặt Vu Hôi Kiếm cũng đoán ra phần nào sự thực liền gật đầu nhìn Đồng Thiên Kỳ nói :

- Lão phu lâu nay nghe nói tiểu bối người không coi ai ra gì, hôm nay tiện gặp tay xin lãnh giáo vài chiêu.

Đồng Thiên Kỳ khinh mạn quét mắt nhìn Vu Hôi kiếm đáp :

- Không dễ gì có cơ hội tới đây. Tôn giá chuẩn bị đi, kéo chết đi thành ma cô hồn đó !

Cửu Dương Tử phát nộ, gầm lên:

- Tiểu bối im miệng. Người coi Tứ Lão chúng ta thế nào ?

- Đồng mõ thực ngôn đấy chứ.

Cửu Dương Tử muốn dương uy trước Phật Giác liền hét lên :

- Tiểu bối ! Lão phu không thừa hơi cùng người đấu khẩu. Chuẩn bị đi, lão phu đưa người về chín tuổi !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Nên sửa lại là Đồng mỗ đưa tôn giá về chín tuổi thì đúng lươn. Mời !

Cửu Dương Tử không còn nhẫn nại được nữa, quát to :

- Tiếp chiêu ?

Lập tức song chưởng phóng ra. Từ chưởng tâm màu đỏ như lửa, chưởng xuất liên tục chín lần giống chín vàng thái dương. Danh hiệu "Cửu Dương Tử" hẳn là do chưởng thức này mà có.

Chưởng xuất không có chưởng phong nhưng lại có một luồng nhiệt lực như muốn tức thử với áp lực rất mạnh.

Đồng Thiên Kỳ sớm đã phòng bị. Đối phương vừa ra chiêu, song chưởng của chàng cũng vừa xuất cùng với tiếng thét :

- Hồi long chuyển phụng !

Tiếp theo bàn long chưởng ấn ập sang, cũng không nghe tiếng chưởng phong.

Vừa nghe Đồng Thiên Kỳ gọi tên chiêu thức "Hồi long chuyển phụng" bạch phát lão nhân liền chú mục vào song chưởng của chàng. Chiêu phát xong, lão gật gật đầu thở dài nói :

- Kỳ tài ! Kỳ tài ! Đủ thấy trời đất đã có an bài cả rồi ! Lão phu học đã nhiều năm nhưng không được như nó !

"Ầm !" một tiếng long trời lở đất làm cây cối xung quanh đổ ào ào. Từ Tùng Long bị chưởng phong đẩy lùi ba bốn bước chỉ cách bạch phát lão nhân chỉ độ bốn thước.

Vạn Kiếm Công chúa "hừ" một tiếng muốn hạ thủ, nhưng bạch phát lão nhân liền ngăn tôn nữ lại :

- Tiểu tử kia không muốn người giết hấn đâu ? Hấn bắt nhân nhưng chúng ta không thể bắt nghĩa. Từ nay môn hạ chúng ta không tính có hấn nữa, thế là đủ rồi.

Từ Tùng Long không đủ can đảm quay đầu, hổ thẹn bước nhanh về phía trước.

Cát bụi tan dần, Cửu Dương Tử bị thoái lui tới bốn thước, lão nhận rõ đối phương chỉ lùi có nửa bước.

Vừa kinh ngạc, vừa nhục nhã. Cửu Dương Tử há hốc mồm nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu không nói lời nào.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nói :

- Các hạ đoán ai tiền ai nào ?

Vu Hối Kiếm chen lời :

- Tam ca ! Trước hết chúng ta liên thủ trừ hấn mới được !

Lần này, Cửu Dương Tử không phản đối.

Lập tức hai người chia đứng hai bên tả hữu Đồng Thiên Kỳ chuẩn bị tấn công.

- o O o -